

Θανάσης Πάνου

Ο ΓΕΡΟ ΚΛΟΟΥΝ
ΖΑΝΙ

Θεατρικό σε δύο πράξεις

Θανάσης Πάνου

Ο ΓΕΡΟ ΚΛΟΟΥΝ- ΖΑΝΙ

(Θεατρικό σε δύο πράξεις)

Θανάσης Πάνου, «Ο ΓΕΡΟ ΚΛΟΟΥΝ ΖΑΝΙ/Θεατρικό σε δύο πράξεις»

Μάιος 2017

© schooltime.gr για την παρούσα έκδοση

© Θανάσης Πάνου

Εκδοτική επιμέλεια: Γιώργος Β. Σιάθαρως

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Πάνου Θανάσης

Σελιδοποίηση: Πάνου Θανάσης – Εκδόσεις schooltime.gr

Εικονογράφηση – Πίνακες ζωγραφικής: Πάνου Θανάσης

Εκδόσεις schooltime.gr, Σειρά «Θέατρο»

Τηλ.: 6977554086

Ηλεκτρονική επικοινωνία: info@schooltime.gr,

publications@schooltime.gr

website: www.schooltime.gr

Με τη σύμφωνη γνώμη του Εκδότη και του Συγγραφέα, το παρόν έργο διατίθεται στο κοινό δωρεάν σε μορφή ψηφιακού βιβλίου (pdf) αποκλειστικά μέσω του δικτυακού τόπου schooltime.gr.

Επιτρέπεται η αναπαραγωγή του έργου – ολική, μερική ή περιληπτική – η διανομή και η παρουσίασή του στο κοινό κατόπιν έγγραφης άδειας του Εκδότη και υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: Αναφορά των δημιουργών - πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση, όχι παράγωγα έργα.

Θανάσης Πάνου

Ο ΓΕΡΟ ΚΛΟΟΥΝ- ΖΑΝΙ

(Θεατρικό σε δύο πράξεις)

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΖΑΝΙ. Άνδρας ηλικιωμένος (στα 70+)

ΖΑΖΑ. Γυναίκα, αρτίστα τσίρκου

ΤΡΑΥΜΑΤΙΟΦΟΡΕΑΣ Α

ΤΡΑΥΜΑΤΙΟΦΟΡΕΑΣ Β

ΖΟΓΚΛΕΡ

ΦΩΝΗ

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ ΣΚΗΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ

Δωμάτιο.

Αφίσες στοιβαγμένες, χαρτόνια έγχρωμα, χρωματιστά παπάκια, ζωάνια πλαστικά κάθε λογής, φωτογραφίες διχως κορνίζες, ένας Σαρλώ και πλήθος από μπαλάνια και παρδαλά ρούχα σωριασμένα ακατάστατα. Στο κέντρο ο καναπές.

ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Μπαίνει μέσα στο δωμάτιο ο Γερό-Ζανί μαζί με τα δύο σκυλιά του. Φορά κοντά παντελονάκια. Σέρνει αργά το βήμα του και τα 2 σκυλιά του προς τον καναπέ. Σωριάζεται ξεφυσώντας και πετάει τα παπούτσια του. Ανακούφιση.

Χαϊδεύει τρυφερά τους δύο πιστούς φίλους του.

(Απευθύνεται στα σκυλιά του)

-Ναι, μια φορά υπήρξα κλόουν και μάλιστα διάσημος, παιδιά. Στο τσίρκο που ήμουνα κοντά μισό αιώνα είχα και δικό μου δωμάτιο και η πόρτα του είχε και το όνομα μου... «Ζανί Ωμπιέ, η στρογγυλή μύτη».

Η παράσταση ήταν πάντα μαγεία και μέθη. Το νούμερό μου ήταν κάτι το ιερό, το προετοιμαζα με τελετουργία που απαιτούσε ενθουσιασμό, επινόηση, φαντασία και πάνω από όλα το απρόοπτο.

-Τα παιδιά! Αχ αυτά τα παιδιά είναι άλλα όντα! Το γέλιο της ζωής και εγώ να το προσφέρω και να το ακούω κάθε μέρα! Τα παιδιά δεν τα απογοήτευσα ποτέ, αυτή είναι η περηφάνια μου. Και εσάς βέβαια τριχόμπαλές μου, χαχα! Μια μέρα πριν την παράσταση μπήκε ένας πατέρας στο καμαρίνι μου και με παρακάλεσε να προσέξω τον γιό του. Ήταν εις γενετής κωφός και δεν θα άκουγε τα αστεία μου. Εκείνη τη μέρα κατάλαβα πως ήμουνα ευλογημένος που γεννήθηκα νάνος. Έτσι, ξεκίνησα το νούμερό μου με περισσότερες γκριμάτσες και λιγότερα ταρατά-τά! Γύρεψα το πρόσωπο του μικρού και ένοιωσα τον πυρετό της

πρόκλησης. Εκείνη τη μέρα το σώμα μου απέκτησε ένα μάτσο γέλια! Έγινα καρτούν, έπεσα 100 φορές με πόνους, πήδηξα πιο ψηλά από όλες τις φορές, μα πάνω από όλα με αυτό το σώμα απεικόνισα το δένδρο, ζώα πολλά, τον άνεμο και την ζέστη, έγινα το λεξιλόγιο των συμβόλων, ζωγράφισα με τις κινήσεις μου χαμόγελα στα πρόσωπα και στο νου όλων των παιδιών. Έγινα ο αγαπημένος Ζάνι, ο κλόουν με την στρογγυλή μύτη, που όλοι γέλαγαν και ήθελαν να ξαναδούν. Όπως και να 'χει, περνούσα καλά και εγώ ε;

Και η δικιά σας χαρά, οι μπάλες και τα μπαλάκια έγιναν στα χέρια μου μια μαγεία! Τα πέταγα ψηλά, τα έκρουβα μέσα στα ρούχα μου, τα εξαφάνιζα και τα έβγαζα από τα αυτιά των παιδιών...και αυτά με μάτια γουρλωμένα όλο έκπληξη γέλαγαν, γέλαγαν μέσα από την ψυχή τους...Εμ το άλλο; δικιά μου ιδέα! Είχα ένα μεγάλο αρκούδο, τον Τζον, ήταν μάλιστα πιο ψηλός από εμένα και με φάτσα πιο αστεία από την δικιά μου, με μάτια όλο έκπληξη και πονηριά...και βέβαια, στο νούμερό μας στις μονομαχίες μας, πάντα νικητής ήταν αυτός! Και πόσο άρεσε στα παιδιά! Γιατί τα παιδιά λατρεύουν τα ζώα, τα παιδιά, τα παιδιά που τόσο λάτρεψα...Μία φορά έκανα πως θα του έβαζα φωτιά με ένα μεγάλο σπίρτο... εκεί να δείτε φωνές ... ένοιωσα μέσα στο πετσί μου τις φωνές τους και το γέλιο τους αναδύθηκε ξανά όταν ο Τζον μου έδωσε ένα πούρο, πήρε την φωτιά το άναψε και μια έκρηξη στη μούρη μου με έκανε κατάμαυρο! Αχαχούχα! Μια άλλη φορά είπα στα παιδιά πως θα παντρευτώ την Γουίνι, μια όμορφη πριγκίπισσα που με φίλησε και από κλόουν έγινα πανέμορφο πριγκιπόπουλο. Και τα παιδιά τότε, φώναξαν όλα μαζί, ούρλιαξαν δυνατά:

-Μα είσαι πανέμορφο πριγκιπόπουλο Ζανι!

Και ναι, έκλαψα πρώτη φορά στην σιγηρή μάγικες μου!

(δακρυσμένος)

Όσπου μια μέρα ήρθε ο πόλεμος. Τα πρόσωπα των παιδιών γινήκανε γερασμένα και πώς να κάνω ένα γερασμένο πρόσωπο να γελάσει; Τα'βαλα στην αρχή με τον πόλεμο, αυτό το παιχνίδι ακριβείας των μεγάλων που στοχεύει τις ψυχές των παιδιών.

-Τώρα θα δείτε, φώναζα στον ύπνο μου. Αρχισα να παριστάνω την σφαίρα, το όπλο, τον βομβαρδισμό να μιμούμαι με ακρίβεια την τρέλα και την παράνοιά του, προσπαθώντας να φέρω το ανοιξιάτικο χαμόγελο. Έμπαινα στη σιγηρή με καπνισμένη μύτη και φώναζα:

«παιδιά μου αν δεν είστε φρόνιμα, θα γίνεται πολεμιστές...»

Ο πόλεμος όμως δεν έχει άνοιξη και άνοιξη είναι η νιότη. Έχασα για πρώτη φορά. Έκλεισε το τσίρκο και βρέθηκα στο μέτωπο να διασκεδάζω τους φαντάρους. Έμπαινα στη σιγηρή μετά από τον ερωτικό χορό των γυναικών μπροστά στα διψασμένα ανδρικά μάτια. Έγινα η παρωδία του γέλιου, μια ολόκληρη σειρά αντιγράφων του εχθρού, σατιρίζοντας τους. Έγινα η πόρνη του πολέμου, ντύθηκα γυναίκα και λικνίστηκα ερωτικά με στήθια μεγάλα και πλαδαρά. Έγινα ένα ψέμα που έπρεπε να φέρει γέλιο ανάμεσα σε προβολείς θανάτου. Αυτό δεν έπρεπε να καταντήσει έτσι. Το γέλιο εννοώ. Δεν έπρεπε να είναι έτσι. Επαγγελματίας του γέλιου εγώ, ο κλόουν Ζανι άλλαξα και ο ίδιος. Χάθηκαν μέσα μου όλες οι αγνές προθέσεις,

κρύφτηκαν μέσα μου μαζί με τα γερασμένα πρόσωπα των παιδιών. Όχι, ποτέ δεν το έβαλα όμως κάτω, ακόμα και εμείς οι θεατρίνοι, ευαίσθητοι, απίστευτα ευαίσθητοι ε; δεν οπισθοχωρούμε στης ζωής τα ναρκοπέδια.

Χοροπηδάμε επάνω τους τσουρουφλισμένοι, όπααα, δεν είναι τίποτα, όπαα, μια πυρκαγιά είναι η ζωή και εμείς οι πυροσβέστες! Αυτό που μετράει, μάγισες μου, είναι να σε συγκινεί η ζωή για να δουλεύεις με την χαρά και την αγάπη...

(Σηκώνεται ξεφυσώντας και φοράει τα τεράστια χρωματιστά παλιοπάπουτσα. Αρχίζει να χοροπηδά τρελά και να χορεύει μπροστά στα δύο σκυλιά του που τον μετατρέπουν σε παιδί, κάθε φορά που οι σκέψεις του γίνονται μαύρες)

Μέσα στις αναμνήσεις, στα χρώματα και τα γέλια, ένας γερασμένος κλόουν είμαι, ένα πολυφορεμένο χαμόγελο, τραλαλα-τραλαλαριλαλο, ένας νάνος συν χέρια-ζβίν-συν πόδια, ένα κεφάλι με στρογγυλή μύτη-ζβίν- και δύο σκυλιά, απλά πράγματα και έπειτα θα φύγω και εγώ, τραλαλα-τραλαλιλαρο, και θα γεννηθεί άλλος κλόουν πάνω στην σκηνή, θα φύγει και αυτός και θα πάρει μαζί του τα χαμόγελα, και θα μείνει το μίσος και ο πόλεμος χαράζοντας ρυτίδες στα πρόσωπα όλων των παιδιών. Ακούτε μάγισες μου;

(συνεχίζει να χορεύει τρελά, γελώντας και κλαίγοντας)

Τσίρικο του χρόνου, μανιέρα της ζωής που επινόησε ένας Θεός αγέλαστος, χωρίς χιούμορ, τριχόμπαλές μου!

(Σβήνουν τα φώτα)

-Τραλαλα-τραλαλιλαρο...

- Ζανί Ωμπιέ, η στρογγυλή μύτη!

(Χορεύοντας πιο αργά, πιάνει την καρδιά του, γυρίζει και κάθεται στον καναπέ. Σηκώνει το τηλέφωνο)

-Ταχυκαρδία, μαρμαρυγή, Έμφραγμα, έμφραγμα!! **Ζανί Ωμπιέ** ,Κουρτεν 23, 2ος όροφος, έχω ανοιχτή την πόρτα... γρήγορα...

(Αργόσυρτα, πάει και ανοίγει την πόρτα, γυρίζει και πέφτει στον καναπέ)

-Φεύγω αγόρια μου...και τι θα απογίνεται...

(Φωτισμός αλλαγή-από την πόρτα μπαίνει γυναίκα, η Ζαζά, γεμάτη με μαχαίρια στο σώμα, ντυμένη ως αριτίστα τσίρκου)

ZAZA: -Ζανι! 30 χρόνια σε περιμένω! Και κάθε χρονιά μακριά μου, καινούργιο μαχαίρι στη καρδιά μου! Χαχα!

ZANI: -Ζαζά μου! Από τότε, από εκείνη την καταραμένη μέρα που όλα πήγαν στραβά στο τσίρκο και ο μαλάκας ο Σαρλ ο σιατομεθύστακας αντί το στόχο σε έκανε τρυπητήρι, σταμάτησα αληθινά να ζω... δεν συνήλθα ποτέ μελένια μου!

ZAZA: -Γιαντέμης ήσουν Ζανί, έλεγες πως είχα παχουλέψει και πως δεν σε πείραζε, αλλά έγινα μεγαλύτερος στόχος στο νούμερό μου! Παλιοκερατά γλυκούλη μου! Χάχα...

ZANI: -ε, τα είχες πάρει τα κιλάκια σου Ζαζά μου, και από ότι βλέπω τα διατήρησες μια χαρά...

ZAZA : -Α να χαθείς χωρατατζή!...πεθαίνεις και για τα κιλά μου ενοχλείσαι ακόμα...χάχα

ZANI: -Φοβάμαι πως δεν πεθαίνω...ταχυκαρδια ήτανε... αλλά που θα πάει...

ZAZA: -Αστα αυτά Ζανί, όλο στην αναβολή είσαι, έλα μαζί μου γλυκιά μου στρογγυλή μυτούλα...μα πρώτα να μου βγάλεις τα μαχαίρια...

ZANI: -Είναι καλά εκεί μελένια μου;

ZAZA: -Ελα που σου λέω...παράδεισος αληθινός!

ZANI: -Έχει παιδιά για παραστάσεις όμως;

(Αρχίζει μουσική τσίρκου, φωτισμός πολύχρωμος και μπαίνουν ζοργιέρο κάνοντας νούμερα)

ZAZA: -Από όλα έχει Ζανί μου, ένα μεγάλο τσίρκο είναι ο παράδεισος με ξάστερο ουρανό και μουσικές και παιδιά πολλά και όλα χαμογελαστά να χειροκροτούν συνέχεια! Το μοναδικό αγαθό εκεί είναι το γέλιο και όλοι γελούν εκεί Ζανί!

ZANI: -Όλοι αξίζουν το γέλιο, εδώ γιατί δεν είναι εφικτό ποτέ δεν κατάλαβα αλλά πάντα το υπερασπίστηκα ακόμα και στα χρόνια του πολέμου...και ας έχασα...Οι εχθροί,

βλέπεις, είναι τέρατα χωρίς χιούμορ, εκτός από ζώες τρέφονται με τη στεναχώρια και ακόμη χειρότερα με το χαμόγελο των παιδιών...στέρηση, στέρηση και βομβαρδισμένα όνειρα...

ZAZA: -Όλα αυτά, τέλος στον παράδεισο αγάπη μου, μα τι λέω; Ξέχασα κάτι...υπάρχει ένα προβληματάκι.

Μια δοκιμασία...πρέπει όταν έρθεις και μεις στον προθάλαμο να αντιμετωπίσεις τον πιο μεγάλο εχθρό σου, τον φόβο, να μεις στο πετσί του και να τον νικήσεις από μέσα...αλλά δεν φοβάμαι μυτούλα μου, όλα τα μπορείς...

ZANI: -Εμ, το ήξερα, ακόμα και για την άλλη ζωή, πρέπει να δώσεις εξετάσεις...μμμ...να πολεμήσω το μεγάλο εχθρό μου...ο πόλεμος και το μίσος είναι ο θανάσιμος εχθρός μου...με νίκησε ο κερατάς...

ZAZA:-Θα πάρεις την ρεβάνς! Μπορείς...θα τον αρπάξεις από τον λαιμό και θα του δαγκώσεις τα αυτιά! Θα μεις μέσα του και θα τον καρφώσεις παντού με τα κόλπα σου πονηρούλη μου...

(Ο Ζανί σηκώνεται όρθιος και περιγράφει με κινήσεις τη μάχη)

ZANI:-Το Μίσος...Από, έστω, ένα ψήγμα μίσους όμως, δένεσαι με το μισητό υποκείμενο. Και το δέσιμο είναι μια μορφή αγάπης-άγνωστης-που δεν την εξύμνησαν οι ποιητές αλλά πρέπει εγώ να πολεμήσω. Το φαρμάκι του βέβαια, είναι ένα ναρκωτικό που η εξάρτησή του είναι μόνιμη, αλλά εγώ ο Ζανί, θα στροβιλιστώ μέσα στη νεύρωση του μίσους, όπως τα αέρια και τα ρευστά που παίρνουν οποιαδήποτε μορφή...και παίρνοντας τη μορφή της οργής

που τον τρέφει...χρραααατς...θα του την φέρω από πίσω...χα... παλιοκερατά! στον ίδιο τον ζωτικό σου χώρο με τα κόλπα μου θα φέρω το γέλιο και την ειρήνη...θα σε συρρικνώσω σαν μια μικρή φακί!

(Η Ζαζα χειροκροτεί χαρούμενη χαμογελώντας)

ΝΕΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

(Δυο τραυματιοφορείς με το φορείο μπαίνουν τρέχοντας στη σκηνή)

-ΤΡΑΥΜΑΤΟΦΟΡΕΑΣ Α: - Που είναι ο ασθενής;

ZANI:-Ποιος ασθενής;

ZAZA: Αααα, αγαπητοί μου, δεν υπάρχει ασθενής...ένα λαθάκι έγινε ή μάλλον μια μικρή αναβολή!

ΤΡΑΥΜΑΤΟΦΟΡΕΑΣ Α: Ελάτε λοιπόν...

ZANI: Μα δεν ακούσατε τη κυρία; δεν το λέω μόνο εγώ... δεν υπάρχει πια πρόβλημα!

ΤΡΑΥΜΑΤΟΦΟΡΕΑΣ Β Μα τι λέτε τώρα; Ποια κυρία, κύριε μου;

ZANI: Την αγαπημένη μου σύζυγο από εδώ...

(Δείχνει την Ζαζά, ανοίγοντας την αγκαλιά του, η Ζαζά εξαφανίζεται μέσα στο σκοτάδι)

ΤΡΑΥΜΑΤΟΦΟΡΕΑΣ Α: Ελάτε λοιπόν...περιμένει το ασθενοφόρο, γρήγορα ανεβείτε επάνω παρακαλώ.

ΤΡΑΥΜΑΤΟΦΟΡΕΑΣ Β : Μάλλον πρέπει να φέρω το πουκάμισο με τα υπερμεγέθη μανίγια ...

(Γυρνάει στον συνάδελφό του, κλείνει το μάτι και κάνει χειρονομία ότι είναι τρελός. Πιάνουν τον Ζανί από τα χέρια)

ZANI: Όχι ρε παιδιά, λάθος έγινε, καθίστε να φέρω ένα ουίски για τον κόπο σας...

ΤΡΑΥΜΑΤΟΦΟΡΕΑΣ Α: Bourbon;

ZANI: Μα ερώτηση είναι αυτή; Kentucky, straight old! One moment, please!

(Μουσική, χορεύοντας σερβίρει...κάθονται και οι τρεις, τσουγκρίζουν.)

ΤΡΑΥΜΑΤΟΦΟΡΕΑΣ Β: Θεατρίνος ε; από το σπιτάκι σου, φαίνεται πως πρέπει να ήσουν κωμικός!

ΤΡΑΥΜΑΤΟΦΟΡΕΑΣ Α: Και από την φάρσα που μας έκανες, ατιμούλη... εεε;

ZANI: (όρθιος) Ζανί Ωμπιέ...ναι, μια φορά υπήρξα κλόουν και μάλιστα διάσημος, παιδιά...Στο τσίρκο που ήμουνα κοντά μισό αιώνα, είχα και δικό μου δωμάτιο και η πόρτα του είχε και το όνομα μου...«Ζανί Ωμπιέ, η στρογγυλή μύτη». Δεν ισχυρίζομαι βέβαια, ότι ήμουν ο καλλίτερος όλων των εποχών, αλλά με έλεγαν γιατρό της θλίψης!

ΤΡΑΥΜΑΤΟΦΟΡΕΑΣ Β: Ωωω...ποτέ δεν πήγα στο τσίρκο, δεν έχω δει ποτέ κλόουν από κοντά...μεγάλωσα σε

ένα χωριουδάκι στην ορεινή Κορινθία...μόνο πανηγύρια είχαμε...

ΤΡΑΥΜΑΤΟΦΟΡΕΑΣ Α:

(Τσουγκρίζοντας τα ποτήρια και δείχνοντας πως είναι άδεια)

Ζανί...θα μας δείξεις ένα νουμεράκι σου; ...Έλα ρε φίλε, ήρθαμε που ήρθαμε να μη φύγουμε χωρίς κάτι!

ZANI: (γυρνώντας προς τα σκυλιά του)

-Τριχόμπαλές μου, γιες! Κοινό μετά από τόσα χρόνια!

(Φωτισμός αλλάζει, μουσική τσίρκου, μπαίνουν οι ζογκλέρ, φοράει τη μύτη του. Ενώ η παράσταση είναι σε εξέλιξη, μέσα σε γέλια, ο Ζανί πιάνει την καρδιά του, πέφτει κάτω.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΚΗΝΗ

Γ' ΠΡΟΘΑΛΑΜΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Φωτισμός γαλάζιος-μουσική ήρεμη, όπως με Άρπα.
Πάνω στην σκηνή ο Ζανί με άσπρα ρούχα και κόκκινη
μύτη.

*(Μπορούν να χρησιμοποιηθούν ηθοποιοί με άσπρα
ρούχα σε ζευγάρια να περπατούνε ανέμελα στη σκηνή)*

ΝΕΟ ΠΡΟΣΩΠΟ : ΦΩΝΗ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

ΦΩΝΗ: Καλώς ήρθες στην αιωνιότητα Ζανί! Πέρασες πολλές δοκιμασίες στην ζωή σου αλλά σκόρπισες απλόχερα το γέλιο. Είσαι ένας ευλογημένος άνθρωπος που ακόμα και στην παράνοια του πολέμου έδωσες ελπίδα. Ζανί...θέλουμε να ακούσουμε τρία πράγματα από σένα. Μετά, αφού μας τα διηγηθείς θα φύγουν από πάνω σου όλα τα άσχημα και θα αποκτήσεις τα φτερά σου! Μπορείς βέβαια να κρατήσεις την κόκκινη στρογγυλή σου μύτη! Χαχα! Για πες μας λοιπόν πρώτα, για τα τραύματά σου...

ΖΑΝΙ: Τα τραύματα! Γνωριστήκαμε στα παιδικά μου όνειρα και περπατήσαμε ολόκληρη ζωή παρέα. Πολλές φορές με άγριες φωνές ανένδοτα τον δρόμο περισφίξαν. Άλλοτε πάλι όταν φορούσα σαν κοπελιά τα γιορτινά μου κοντανασαίναν μέσα μου ποτίζοντας με δάκρυα την ρίζα της καρδιάς μου. Πρέπει να βυθιζόμαστε όμως μέσα τους άφοβα, επιβάλλεται να βουτάμε στο ιχθυοτροφείο των φόβων και των τραυμάτων που μας ψηλαφούν από τα κοινωνικά τα χέρια. Αλλά και όταν είναι καταχωνιασμένα, κάποτε λαμβάνουν υπόσταση. Γίνονται ένα με την σάρια μας, θερμότητα που αφυδατώνει το δέρμα, ρυτίδες πόνου που χορεύουν πάνω στο πρόσωπο, χαράζοντας το χάρτη της δύσκολης ζωής. Κι όσο η ζωή κι αν προσπερνούσε, τα τραύματα με ιαχές λόγγευαν τη ματιά μου, άγρια μαλλιά που ξετρυπώναν σαν οχιές και με οικειότητα με αγκάλιαζαν. Κι όταν δεν ένοιωθα το κορμί για να με ντύσουν, μόνα και γυμνά σαν ένα καπέλο μαύρο κι' άραχνο έστεικαν απόμαικρα, απρόσωπα και ακέφαλα. Κι όταν Στιγμές-στιγμές παραχωρούσα την σκέψη μου, κρύβονταν περίτεχνα σπέρνοντας γέλια χαρούμενα να θεραπεύσουν τις πληγές μου.

ΦΩΝΗ: Μέσα όμως από τα τραύματα αυτά, ειδήμονας στο γέλιο έγινες Ζανί.

ΖΑΝΙ: Το άγιο γέλιο! Όλα μπορούν να το προκαλέσουν, αρκεί διαβατάρικα πάνω από το ασύλληπτα συναισθήματα να τα κάνεις να ρέουν γλυκά. Η δυνατή πνοή του προκαλεί, μουσικά και γεωλογικά ρήγματα στην κάθε μονοτονία. Το άτονο όμως γέλιο, οργανώνεται μέσα στη τάξη της λογικής και βασιζέται σε αρχιτεκτονικό σχέδιο που φυλακίζει. Το χαμόγελο θα μπορούσε να στηρίζεται σε δύο πόδια όπως ένα πουλί που κούρνιασε πάνω στο κλαδί. Όταν αρχίζει να

πετάει στη περιδινούμενη μέθη και στις περιελίξεις της χαράς το πρόσωπο όλο γεμίζει από φυσική ομορφιά! Λάμπει, αστράφτει και στιγμές-στιγμές σηκώνει στο σύμπαν, όλο το σώμα ξεγελώντας την βαρύτητα. Μπροστά του αφοπλίζεται η αινησία!

ΦΩΝΗ: Πόσα χαμόγελα και γέλια ανθούν σε ένα πρόσωπο Ζανί;

ZANI: Πόσα χαμόγελα και γέλια ανθούν σε ένα πρόσωπο; Αν ψυχή των πάντων είναι η κίνηση, η τεράστια δύναμή του έγκειται στην ανατροπή, στην αναστροφή του χρόνου της ηλικίας, με μια τέχνη σαν του ηλιακού φωτός την ενέργεια έναντι του σκότους. Ένα πρόσωπο που γελά ψεύτικα είναι ένας ανάποδος Πινόκιο ή δεύτερος γιός του Τζεπέτο, με χείλη που κινδυνεύουν να μαραθούν σε κάθε άρνησή του. Και όσο για το μειδίαμα το ειρωνικό...χα! τελειώνει συχνά με μια σιγή διαμελισμού. Είναι ο ψελλισμός στο τέλος της επικοινωνίας που χωρίζει διάπλατα την ομορφιά της και αναφάνεται ο διαχωρισμός, το πλήγμα που παίζει και πάντα ακολουθεί νοσηρά το άμορφο στη ζωή. Μάλλον...στο χαμόγελο διακρίνω και ένα αντιφατικό σταυροδρόμι των συναισθημάτων που αποτρέπει στο κενό της λογικής. Όλα αντηχούν εντός του και γι' αυτό είναι μια εξαιρετική ευφυής λύση να ξεμακρύνεις από την σιυθρωπότητα. Η αληθινή αγιότητά του έχει το χάρισμα να οδηγεί τον άνθρωπο, στην ζωοποιό ενέργεια και στον κοφτερό τρόπο απάντησης στην θλίψη που καρραδοκεί. Πάντα σφυρίζει σαν βέλος που τρέχει προς την ευτυχία και αναγγέλλει ότι ο άνθρωπος είναι ο μέγας κυνηγός της χαράς και ευεξίας!

ΦΩΝΗ: Και όποιος γελά ζει με τα φιλιά! Και το φιλι...κάνει τα πρόσωπα να ανθίζουν. Ποιο ήταν το δικό σου, ομορφότερο φιλι, Ζανί;

ZANI: Γεύση, είναι το μικρό όνομα του πρώτου ερωτικού φιλιού! Τρυφερό, οξύ, καυστικό, αλμυρό ή γλυκό, άτσαλο και ντροπαλό, χαράζει μόνιμα στη μνήμη την παρουσία του.

Είναι η αιφνίδια λάμψη του σύμπαντος συσσωρευμένη σε δύο χείλη. Μια έκρηξη είναι που συγκλονίζει την ταύτιση των εσωτερικών μας προβολών. Έχει τη δύναμη να κουρελιάζει την λογική και να αναγεννά επιθυμίες που εντυπώνουν στα τρισβάθα των ερωτικών αισθήσεων την άυλη φλογερή του πάθους πραγματικότητα. Στα χείλη, στα χειλάκια... κατοικούν έμμουσα οι παιδικές καρδιές με όλα τα μυστικά της παιδικότητας. Με τον διπλασιασμό βέβαια και τις επαναλήψεις, πετάς μέσα στο πιο ωραίο φως! Το πρώτο φιλι προσμετράτε μόνο του, ως αρχή και τέλος. Ως κάτοικος του φυτικού βασιλείου, είναι ένα μοναδικό λουλούδι που ανθίζει και μαραινεται διαφορετικά για τον κάθε άνθρωπο. Αν κηπουρός φιλιών δεν νοιώσεις, έρημος θα είναι ο βίος σου. Όσο για μένα, που τολμώ-ο γελωτοποιός-τα τοπία της ψυχής του πρώτου και ομορφότερου φιλιού να περιγράψω...σε χώρο ασφυκτικό, ανάμεσα σε πόδια γιγάντων κάτω από ένα αποκριάτικο τραπέζι γεννήθηκε το πρώτο το φιλι, μαζί με την απαγορευμένη αρετή του. Μετά φορέσαμε ξανά τις μάσκες και αναδυθήκαμε από της ιεράς τράπεζας το χώρο. Στη συνέχεια η πορεία μου υπήρξε άμπωτις και πλημμυρίς ψιθύρων και κραυγών, συναθροίσεις χειλιών από τις τέσσερις γωνίες του κόσμου, ώσπου κάποτε, στη μέση ηλικία, όταν η γεύση των χειλέων έγινε μόνιμα αλμυρή

βούλιαξα στη θάλασσά τους και ναυαγός πιάστηκα από το σωτήριο το σανίδι, μα ήταν περὺνιο καρχαρία και το υπόλοιπο ταξίδι μου, επωδός της άναρχης του έρωτα φυγής.

ΦΩΝΗ: Αν σου ζητούσε ένα παιδί, συμβουλή να δώσεις για την πορεία της ζωής, εσύ ως κλόουν, γέρος σοφός κλόουν πλέον, τι θα του έλεγες Ζανί;

ΖΑΝΙ: Σιάψε παντού! Αν θέλεις διέξοδο, ακόμα και στη βροχή μπορείς να αναζητάς. Αν αποζητάς τον ίλιγγο της ζωής, αιωρούμενη την σκέψη να αφήνεις. Και όλα φτάνει να το θυμηθείς, το χρώμα που πορεύεσαι σου προσφέρει. Ο τραγουδιστής με ισορροπία φωνής, γνωρίζει, πως η σωστή θέση των ποδιών πάνω στο έδαφος, δίνει την πιο ζωντανή μελωδική ανάδυση. Και αν ζεις κουκουλωμένος και κáθιδρος μπορείς να εξημερώσεις τον πυρετό σιαλίζοντας βαθιά, σκαφτιάς της ομορφιάς του δάσους και κολυμβητής σε κύματα να γίνεις. Σιάψε παντού! Η Σκέψη έχει την δύναμη και το φως να σιάβει και από υπόγειες διαδρομές του νου να αναγεννά. Η ανατροπή και αναστροφή είναι του χορευτή η πτώση και η δικιά σου δύναμη επίσης.

Και για να μάθεις την Λυρική τέχνη της χαράς;

Σιάψε χαμόγελα παντού!

ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΑΝΟΥ

Ο Θανάσης Πάνου σπούδασε Οικονομικές επιστήμες, κοινωνιολογία, ερμηνευτική και στην συνέχεια πραγματοποίησε ειδικές σπουδές εικαστικών τεχνών (εικόνα ήχος-κίνηση-λόγος) με αντικείμενο έρευνας την λειτουργία της καλλιτεχνικής φόρμας και τη μορφική της αντιστοιχία από το ένα είδος τέχνης στο άλλο, μέσω της βιωματικής παιδείας. Είναι Ιδρυτικό μέλος του αρχείου «οπτικής ποίησης» Ελλήνων και ξένων λογοτεχνών και συμμετέχει στα δρώμενα του Athens Art International Arts Festival και του international Film Poetry Festival (The Institute for Experimental Arts). Έχει εκδώσει δώδεκα βιβλία και δοκίμια, πεζά και ποιήματα του έχουν δημοσιευθεί σε εφημερίδες, περιοδικά, λογοτεχνικές ανθολογίες και έχουν μεταφραστεί σε οκτώ γλώσσες. Είναι Αρθρογράφος στο ηλεκτρονικό περιοδικό schooltime.gr

e-mail : imerosart080@gmail.com

Εκδόσεις schooltime.gr
Τηλ.: 6977554086
e-mail: info@schooltime.gr
website: www.schooltime.gr

